

UIT HET LETS VERTAALD DOOR BRENDA LELIE

zirimiri press

VOORAF

Dina vindt het fijn bij Rute thuis. Het is er altijd lekker warm. Daardoor vergeet je bijna dat het buiten waait. Als ze het appartement van haar zus binnengaat, trekt Dina meteen haar laarzen en sokken uit en staat ze een tijdje op haar blote voeten om op te warmen. Rute heeft vloerverwarming, Rute heeft alles.

‘Wat doe je?’ vraagt Rute lachend.

‘Ben je al buiten geweest vandaag?’

‘Nee, ik heb gewerkt. Hoezo?’

‘Het waait, zusje, het waait.’

‘Net als hierbinnen.’ Rute lacht opnieuw en blaast in Dina’s richting.

Ze drinken koffie. Rute bestelt pizza. Dina’s blik dwaalt door de keuken. Gretig kijkt ze naar al het moois, want bij Rute is het mooi. Warm en mooi. Soms wil Dina haar dat verwijten. Haar verwijten dat zij zich heeft kunnen losmaken. Dat Stefans haar heeft geholpen zich los te maken. Want Dina lukt het niet om weg te komen. Van de kou. Van de eenzaamheid.

En soms heeft ze het gevoel dat ze er niet van weg mag komen. Zich niet mag losrukken. Dat ze daar het recht niet toe heeft. Dan is ze boos op Rute. Want ook Rute zou hier niet mogen wonen. Ze mag niet gewend raken aan vloerverwarming en liefde. Ze mag geen gezellige lampjessnoeren aan haar planken hangen.

Rute heeft een pot met kombucha op de vensterbank staan. Als Dina die ziet, verslikt ze zich in haar koffie en moet ze hoesten van het lachen.

‘Wat is dat nou weer?’ vraagt ze en ze wijst naar de pot.

‘Een kombuchazwam,’ zegt Rute.

‘Waarom heb je er een kanten randje op gelijkmd?’ Dina moet weer lachen.

Rute kijkt een beetje beledigd en antwoordt niet.

‘Het doet me ergens aan denken.’ Dina’s blik wordt bedachtzaam en ze lacht niet meer.

‘De kombucha?’ vraagt Rute sarcastisch.

Dina schudt haar hoofd. De pizza wordt gebracht. Met vette vingers eten ze hun pizza en ze zijn de kombucha alweer vergeten.

‘Loop je een stukje met me mee?’ vraagt Dina aan Rute, maar haar zus schudt haar hoofd.

‘Ik wil nog wat vertalen.’

Ze geven elkaar een knuffel, Rute blaast Dina nog een handkus toe en doet de deur dicht.

Daarna gaat alles te snel om te bevatten. Te snel om te schreeuwen. Te hardhandig om je te verzetten. Dina stapt op de Märkalnestraat uit tramlijn 6 en loopt naar huis. De straat is stil en leeg. Er staan een paar koude auto's en een rood busje geparkeerd. Het waait flink in deze sneeuwloze januari en Dina verstopst haar hoofd dieper in haar sjaal. In een flits springen er drie mannen uit het busje, ze grijpen Dina vast en doen een zak over haar hoofd. Ze pakken haar op alsof ze een pop is en gooien haar achter in de bus. Ze schreeuwt niet. Ze beweegt niet. Dina bevriest en laat het allemaal gebeuren; op een bepaald moment in haar leven is ze opgehouden zich te verzetten.

Ze ligt stilletjes achter in de bus en probeert na te denken. Heeft ze pijn? Gaat ze dit overleven? Zal het snel gaan? Maar ze kan niet helder denken. Haar verdomde verstand zit opgesloten in de zak. Alles zit opgesloten, ook haar angst. Ze voelt geen angst. Wat ze voelt, is een natte en koude broek die strak om haar benen zit. Ze heeft in haar broek geplast. Het lijkt erop dat het busje Riga uit is gereden, want de weg is nu recht en glad en ze rijden snel. Dina ligt opgerold als

een bolletje, in haar plas, met een zak over haar hoofd. Ze herinnert zich opeens waar de kombucha van Rute haar aan deed denken.

Ze was rond de tien jaar oud. Op een dag nam hun moeder haar en haar zus, zonder hun iets te vragen, mee om bij Aigars te gaan wonen. Nee, we gaan niet terug naar huis, zei ze tegen hen en er werd verder niet meer over gesproken. Hun moeder hield net zoveel van Aigars als ze daarvoor van Vladimirs had gehouden en daarvoor van Igors en ergens daartussenin nog van Jānis. Aigars was niet slecht, hij liet de meisjes met rust. Hij praatte nooit met ze en ze leerden al snel om ook niets tegen hem te zeggen. Als ze praatten of lachten, betekende dat een blauw oog voor hun moeder. Hun moeder hield ook met een blauw oog van Aigars, daarom waren ze niet ongerust.

In het begin hadden ze nog geen eigen slaapkamer en sliepen ze op de kamer van hun moeder en Aigars. Achter de kast lag een dekbed bij wijze van matras en er stond een nachtlampje; toch was het er nog steeds donker. Elke nacht hoorde Dina het ademen en snurken van haar moeder en het gekreun van Aigars.